

חֲלֹכֹת נְמִילָת יָדִים שְׁחַרְית סִימָן וּז

ד (יג) ליש נוהגין שאחר שברך אחד ברכת השחר וענו אחריו אמן, חוזר אחד מקטענים אמן ומברך ועוגנים אחריו אמן, ובסדר זה עושין כל אותן תפילה. ואין לעזר עריליהם ולומר (יד) שכבר יצאו באמן שענו תפילה, מפני שהמברך אינו מכוון להוציא את אחרים, ואפללו אם היה סמברך מבון לבודאי אחרים. הם מכונים שאלה לצאת בברכתו:

ז דין לברך ברכות אשר יצר כל היום אחר הטלת מים, וכן ד' סעיפים:

א כל היום בשעושה ארביו. אבין קטנים בין גודלים, (א) מברך (ה) [ל] (ב) אשר יצר ולא על נתילת

באר היטב

ההיבריך במתב, דמ"מ יאמר מכך אלטני נסחה, ע"ש, וכ"כ קלבויש. וע"ה במתב
וומר כל קברות עד לעמו ישראל. ובמתב המ"א עלייו: לא נאיית לרבנן
אשישאי דעתך כי, ע"ש. קמב בסודה", דהמשפדים לקום ויאטרו לישן שווית
אמיר אלטני נסחה והשפיל חקלין וכי בלי חתימה, ורקשיקום שנית אקומות
בחתימה, דהא י"א דאפללו ביום ביש"ן אמר אלטני נסחה, מ"א:

(ה) אשר יציר. כתוב ריש' בפתחה סימן צו: מי שאכל דבר שחייב ברכחה אחרונה, ושבח והטיל מים ונזכר קטע שבא לברך א"י, איזה מעם קודם? ההשיב דאשר יציר קודם, דעתיך, ע"ש, וכ"כ ע"ת. מי ששותה סם המשלשל, כדייש ברעתו מתחלה לפנות הבניינ' מעmis עד שתכללה הקומם מאם מקם, דוידי גני.

בפסי' מו שפַּתְבָּ, דְּשִׁמְעָן מִירֶשְׁלָמִי שאם אָמַר מִתְהָא מִתְמָם בְּקֻמָּן אַלְכִי נְשָׁקָה יֵאָזֶן גְּנִינָן מְעֻשָּׂה לֹא מְלָאו לְבוֹ לְחַלְקָע עַלְיוֹן. וְלִדְיִינִי צ'ע', שְׁנִינָה דְּבָרְכָה זוֹ נְמַנְקָה עַל בְּתוּלָה תְּחִזְבָּוּן: כי עַפְהָ שְׁכָבָתִי וְאַשְׁקָוּתִי כִּי, וכְּמִי "שְׁהַרְדָּא", וְאַין זֶה עֲנֵן לְכַרְבָּתִי מִתְהָא' יְשִׁיבָה, מִשְׁאָא"כ בְּמִתְהָא' שָׁמָר בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה קְמִיהָ תְּמִימִים יְשִׁיבָה; זֶה שְׁחִזְיָר נְשָׁמָתוֹ אָמַר בְּשָׁעָה, וּנְקָרָא דְּכִי שְׁחַטְפָּלְלָה וְהֵיכִי קְדֻשָּׁו לְבָרְךָ אַחֲכָבָר בְּפֶרֶת מִשְׁמָן שְׁחַחְחָה הִיא עַפְהָ בְּרוּהָ. וּנְקָרָא דְּכִי שְׁחַטְפָּלְלָה וְהֵיכִי עַשְׁכָּה. וּבְעַטְיָז' קָאָן קְמִימָה בְּשָׁמָן הַרְדָּא, שְׁאָרָא לְתִפְסִיךְ מַעַט בֵּין פְּכָתָא אַלְכִי לְמַבָּת עַשְׁכָּה. וּבְעַטְיָז' הַרְדָּא, לְדָבְרֵי הַדָּבָר בְּשָׁס וּפּוֹקִים וְכָאן הַמְּפַנְגָּה. וּמִי "שְׁיָא נְגַמְּה נְפִיתָה רַק בְּאַדְם קָרָאשָׁן, לְדָבְרֵי הַדָּבָר" בְּרִכּוֹת תְּבָתְבָת שְׁלָא יָאמַר אַפְהָ אַפְהָ צְרָפָה בַּי' וּרְקַבְּצָה אַפְהָ נְפִחָה בְּבַי, עַז' פְּרִילְבָּסְטָן וּמְקוֹרָא"שׁ הַרְדָּא אַין שָׁם פְּכָת הַיָּא, רַק שְׁחוֹרָה, אַפְהָ כָּרוֹ, וְכָאן הוּא לְפִי מָה שְׁמָתוֹן שְׁעָם יְשִׁין לוֹמָר אַדְוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת מִלְכָד הַטְּעֵם שְׁמַבָּט הַרְדָּא, ע"שׁ: וְגַם אַילְעָבָדָתִי אַפְהָ בְּרָאתִי, עַל הַפְּשָׁע הַטְּבִיעִת שְׁגָאָרָבָו וּזְגָרָא כָּרָו, "צְרָפָה" עַל וּוּזְגָרָא.

משנה ברורה

שׁמְפַקְפָּקִין בָּזָה. וּבְתִשְׁוֹבָה מְאַקְבָּה' [ח'ב ס' ריב] הָעַלְהָ,
דָּלִידָן שְׁנוּגָנִין שֶׁלָּא לֵצָאת בְּכֶבֶת הַשְׁ"זּ, לְכָלִי עַלְמָא מַפְרָ
לְעַשְׂוֹת בָּן. וּבְפִרְיָם-מְגָדִים כְּתֵב דָּרָאוִי עֲתָה שֶׁלָּא לֹזֶר בְּקוּל רַם
כִּי אָם הַשְׁ"זּ, עַזְּנִים שֶׁם; עַל-כֵּן כָּל מָקוֹם וּמָקוֹם יִיעָשָׂה בְּפִי
מְנֻגָּנוֹ, שָׁבֵל אַחֲרֵי יְשָׁוֹעַ עַל מִיסְמָךְ⁽¹⁸⁾: (יד) שְׁבָכֶר יִצְאָן.
בְּלֹבֶשׁ מִשְׁעָם שָׁאן יִכְׁלֵל לְהַזְּצִיאָה בְּרִכְתָּה הַשְׁחָר בְּפָחוֹת
מְעַשְׂרָה. וּעַזְּנִים בְּפִרְיָם-מְגָדִים דִּמְצָדֵד בְּטוֹף דָּבְרִיו לֹזֶר דָּזְנוֹא
בְּקָיָן מוֹצִיאָה בְּפָחוֹת מְעַשְׂרָה, אֶבֶל בְּשָׁאן בְּקָיָן אֵין צְרוּיךְ
עַשְׂרָה אֶפְתָּה לְהַלְבָּשׁ⁽¹⁹⁾:

א (א) מברך וכו'. ואפלו אם נמשך (ה) זמן גדול אמר עשית הארץיכים¹⁾ אפלו hei תיב לברך²⁾. ואם לא ברך אשר יציר עד שרווצה להטיל מים שניית, דעתה הפורי-מנדרים דמקדם שיטיל יברך אשר יציר על הנטלה הרשותנו³⁾; אבל בשער-יחשובה הפסים בשם כמה אחרונים, אם נזכיר לאמר שהתחילה לו פאה, שוב לא יברך, עין שם⁴⁾: (ב) אשר יציר. כתוב בראש"ל בתשובה פ"ק

שער הצעיר

(ג) ב"ח ולבוש: (ה) פריד-מגדים וש"א:

ב' קראפֶבּ ב' מהשכנת
ב' קראפֶבּ א' או (א) *להתפלל מיד: הגה קי' נדי' מלכחות. (ד) שפשף בען, אפלו כי
אוינו מברך על גטילת ידים (סמ"ג סימן כד מע): **ב'** *הטיל מים ולא שפשף, אפ-על-פי שאריך לברך אשר
יציר אין צריך לטל ידיו (ה) לאלא משום נקיות או משום הכוון: **ג'** הנטיל מים והסימ' דעתו
מליחטיל מים, ואחר-כך נמלח והטיל מים פעם אחרית, צריך לברך (ג) (ג) (ו) ב' פעמים אשר יציר:
ד' אין שעור להשתין מים, כי אפלו לטפה אחת חיב לברך, שאם יסתם הנקב מלוחזיא הטעפה
הquia קיה קשה לו, וחייב להודות:

ח הילכות יציאה ועטיפות, ובו יי"ז סעיפים:

א (ה) [ה] (א) **אי-תעשרה בציגית ויברכך** (ב) [ג] (ב) **מעמד: ב בסדר עטיפתו, כדרך בני-אדם שמתפשים בכיסותם וועסקים במלואכטם, פגמים בכטוו הראש פגמים (ג) בגלווי הראש.** העשור

שער תשובה

בכהיכס, עין אאר דמוכחה מס' קסה דא"ע, וען סי' רכו. ומ"מ יש מקימירין על עצם מ"ש לשליל סי' ד' קב"ש מח'ב. דרבנן קשישאי בור עכדי לך רחץ ג'פ' אחר יציאתו בהיכס, ע"ש: [ג] ב"פ. עכבר ט. בטב פ"ש אלת' י"פ' ח'א סי' טו, ד"ע"פ שיש לשב בקי הצעוזו, מ"מ נזקה פלוא' לברך א"א עטם אחת: וודלה מזו, שאם לא ברך א"י עד שזקוק לחתול קים שניגי, שב אין לו לברך על קראונה עד שיטיל שנית. וירברך פ"א שרר צור וחוו לא, ע"ש. עין סי' קמ' מ"ש קב"ש קשותות מברך"א בחום ול' שכ"ג. וכותב ברכ"ז י"ס, ר'ם כי שהטל קים ונמלך והטל עטם שניגי, ואמר זה נפקק אם ברך אפלו' "א", לא יברך כלל, שפ"א ברוך, לדעת האחרוניות בברכהacha סגי, ועפה יברך ברכה שניאיה זרכאה, ע"ש. וקמ"ב כתוב העטם שא"ל בז' פ"ק ספקא ולחזריך ברכה, ע"ש: "כא אידיאך ועוט שאstor לשכ' בטלה"ק-טון, אלא שבקנו תלול. ואננס בשם קהרי"ז ול' ב'. כן מבארו'yc בפ"שאות אריה' יי' לב, שכתב: כשבא לברך על השליחות צוריך לברך בקשה לעליילו צוות ציtiny מדמזכירין לההעטר בצעירות, ע"ש. ובשלמי'צבור כתוב לעזין בברכה נפוצה לאחרורי אחר עטשר, ולכן כוב לברך מפרק לעקר המזוזה, קמ"ש קרב"ז ח'ב סי' וועל געפו בכת אהת, ואחר שלבש בדרך גזע יעלה הקבוצה על צנארו' וויעטר בעטיפת

בראשם הלכה

להתפלל מיד. עין במשנה ברונה בשם ארכזות-החמים. ועין בפרק-מגדים שסתפק אם זידמן על צד קרי עוד ספק אחד, על דרך משל שרווץ לטעם קצת תפלה דבר טבולי במשקה, דקיי פרי ספקין, דשפא תלכלכה קמאן דאמר דעל טבולי במשקה ארךיך לברך על נטילת גדים, ועוד, שפמא הילכה במאן דאמר דכל קיום ארךיך לברך לתפלה, עין שם. ובארכזות החמים הספיקים דיויכל לבנק על נטילת גדים אם נידמן לו זה אמר שעתה רצקיו לגדולים, ולא מפסיק ספק ספקין, דבזה דעתו שללא קברך⁽⁹⁾; רק משום בבלאו הבוי דעת רבי הפהוקים דלתפלה ייכל לברך בזה: * הטיל מים ולא שפשף. סעיף זה לא מרים לחתפה, דשים ארךיך לטל אף שלא הטיל מים כלל. דעת עוד,adam שפשבן ארךיך מידייא לטל; ואם שפשבן קצת אחת, אין ארךיך אידייא ורק אותו היד, כרמוכוב במשפקא יומא לעמדו א, פנו רבנן: הילכה בעוניה וכו', עין שם. והשניהם רק משום הפטון: * או משום הפטון. עין רק לפון בסיכון צא עסיף ב, וארכיך עיינן⁽¹¹⁾. ואולי לזה בבן הגער"א פהה שצאי: וען פרח א דשבת, רוצחה לזרום, דף י עמוד א, שם שם נובע הדרין דשליך-עוזה:

ונימ"א חולק עליו, ע"ש: (3) ב' פעמים. ב' ח' ושל"ה והמ"א חלוק ופסקו דאיינו מברך כ"א פעם אחת וכן נוגדים, וט"ז פסק דיבריך ב' פעמים כפסק השם. עין בספר קול-בן-לו סי' א דף ל' ובספר פרי-הארץ חלק א"ח סי' ז: (6) יחתפ בacz'itchit. כדי אחר נטי', טור: (3) מעמד. וזה הקטיפה הניתה מעמד. בתשובה בית-יעקב סי' פח פסק דemberיך אמר קטיפה, שלא בקמונגה העולים, ע"ש. והיד-אחים ובגדי-חיה חלקו עליו, ומיד-אחים קעהו, לאלאמר רש"ם הטלה עליו אלא שלא שם עצית בקדוז רק החליכו לאחוורי יכל לברכ, ע"ש. עין הרם"ע מפנאו סימן ק"ב וכתשובה בריינ-נעם סי' ג:

גקטן. ומוקח שלא היה
אكتب בזה: [ג] מעמד
לא בשעה עטוף, דאיו,
והביה-יעקב נראה דס-
מוד הפלית בידו יברעה,
ברורה אונגה.

זו: מי שיכל דבר שחייב ברכה אחרונה⁵ ושבח⁶, והטיל מים, וונכבר קודם שבא לבך אשר יצר, איזה מהם קודם? והשיב דאס'ר יצר קודם, דסידרי). מי ששווה שם המשלשל, דיש בדעתו מהחלה לפנות הבני מעימן עד שתבלה הזHAMא מהם, על-פניהם אומרים שלא יברך כי אם אחר גמר החוזאה, ושאומרים דיברך בכל פעע; והמנג' בסברא אחרונה. אך בשולחן חזק, שפרקיגיש שמייד יצטרך לפנות שניית, אסור לברך, כדלקמן סימן צב שאפללו בדרכו-יתורה אסור [ש"ת]: (ג) להתפלל מיד. אף דקמא לא בסייעתו רlegg סעיף ב דלתplit מנהה וכן לעברית, אפילו אינו יודע להן שם לכליוק ציריך לטל ידיו, וכל-שכנן כשבשה צרכיו, מפל מקום אינו מביך על נטילת ידים אלא בשחרית. וזה בספר ארחות-הימים שכתב, דעתך רב הפסקיםadam עשה צרכי גולדזטנס ואחריך רוצה להתפלל, מביך על נטילת ידים. ומכל מקום לכתחלה אין לו מפסק השלחן-ערוך. וזה בספר מעש

ב' (ג) בְּגָלִי הַרָּאשׁ. **וְאֶת-עַל-גֵּב דָּמָרְכִּין** 'להתעטף'. בטוי הגוף לחוויה קוי עטוף והוא עקר העטוף. ועובי דרכיך
אנווה היגייני

שער הצעין

(ג) בית-יוסף ופרידי-מגדים: (ה) פשוט: (ו) ב"ח ושל"ה ומגן-אברם ותגר"א וש"א, שלא בט"ז: (ז) שלוחן-שלמה: (ט) מגן-אברם: (כ) מגן-אברם
 (ג) בית-יוסף: (ה) אחרוניים: (ט) העלת-הqedד והלבוש⁵ והשאנט-אריה ובאור הגר"א, שלא בחת"א-ארם: